

Píseň rodičům - Marek Ztracený

Mám rád mámu i tátu, a tak nějak už asi chápu,
jak to tenkrát všechno bylo, když se jim to narodilo,
být vzhůru ve dne v noci, sedět na posteli při nemoci.
Osobní ochranka i soukromá banka,
v dobrým, i ve zlým být táta a mamka.

Už vím, jaké to je, a všechno, co mám, mám díky vám.
Už vím, po těch letech, nemějte strach, pán Bůh mi to vrací na dětech.

Známku z chování jsem neměl nikdy slavnou, i tak jste stáli vždycky za mnou.
Ostatní rodiče by utekli dávno, hrál jsem vám za to aspoň na piano.
Jednou, když jsem ztratil Žákovskou knížku, zlomila jsi o mě svou vařečku,
ještě teď někdy kulhám na pravou nohu, já vím, bylo to pro výchovu.

Měli jsme časy lepší i horší, jednou jsem vyhodil záchod do povětří,
voda se hnala vážně celou školou a k Vánocům jsem pak dostal mísu novou.
Ve třinácti jsem ti začal krást tvůj vůz, přeci jen do centra Rudy byl to kus.
Pak jsme spolu měli i chvíli válku, když jsem ti ho zboural na totálku.

Už vím, jaké to je, a všechno, co mám, mám díky vám.
Už vím, po těch letech, nemějte strach, pán Bůh mi to vrací na dětech.

Někdy jsem vám lhal a někdy něco tajil a toužil o sobě sám rozhodovat.
Často jsem se pral a někdy napil, když bylo nejhůř, běžel jsem se stejně k vám schovat.
Často házel na vás svoji vinu, abych později pochopil, jak skvělou mám rodinu.

Už vím, jaké to je, a všechno, co mám, mám díky vám.
Už vím, po těch letech, nemějte strach, pán Bůh mi to vrací na dětech.